

שיעור לחיים

מפגש אקראי בן אל"מ במילואים שנפצע במלחמת לבנון לבין נער הנמצא בצומת דרכים בחייו, מתפתח למערכת יחסים רגישה, עמוקה ויוצאת דופן שבמהלכה זוכים השניים בשיעור חשוב לחיים. שיעור על נתינה, שיעור המלמד אותם להעניק ולאהוב את האחר ובעיקר את מי שאתה.

מחזה: אורלי ישועה ויהונתן שוורצברג ❖ בימוי: תום שוורצברג ❖ ע.במאי: הדר ברבש
עיצוב תפאורה: זאב לוי ❖ עיצוב תלבושות: אביה בש ❖ מוסיקה: רן בגנו ❖ הדרכת ביש בוקס: גולן גרוס

שחקנים: גיל פרנק ❖ דניאל סג ❖ תמר אלקן ❖ אייל ציובן ❖ שרון מלכי שמש

שאלות מחשבה לאחר הצפייה בהצגה

- ❖ עם מי מבין הדמויות בהצגה הזדהית ומדוע?
- ❖ מדוע לדעתך שאול מסרב לצאת מהבית? מה לדעתך גרם לו להיות כה מסוגר בתוך עצמו?
- ❖ מה לדעתך למד אמיר משאול?
- ❖ מה לדעתך למד שאול מאמיר?
- ❖ מה לדעתך משותף לאמיר ושאול?
- ❖ האם לדעתך התנהגותה של יעל כלפי אביה מוצדקת? מה לדעתך גרם לשינוי בהתייחסותה אליו במהלך ההצגה?
- ❖ מה מבין התכונות של אמיר גרמו לשאול להתחבר אליו למרות גילו הצעיר?
- ❖ האם לדעתך אמיר היה מונע מחברו לגנוב את הפסל לו ידע מראש על כוונתו? כיצד אתם הייתם פועלים במצב דומה?
- ❖ האם לדעתך מוצדקת האחריות שאמיר לוקח על עצמו בטיפול בשאול, למרות שהאשם הוא חברו? האם הייתם מתעמתים עם חבריכם על כך?
- ❖ לעיתים אנו נתקלים בחיים בקשיים שנראים לנו בלתי ניתנים לפתרון. האם בזכות ההצגה אתה מרגיש שקיבלת כלים חדשים להתמודד עם הקשיים?

מה שקסם לי במחזה, היה החיבור של שני עולמות מנוגדים המתקיימים באותו מרחב. הניגודים האלו תמיד מצליחים לסקרן אותי. הם תמיד נראים בלתי אפשריים לחיבור וכך באמת נפתחת ההצגה - במפגש אקראי של שתי דמויות המגיעות מעולמות שונים לחלוטין, שספק אם היה נוצר ביניהן קשר בסיטואציה אחרת. החיבור שנוצר בין השניים, הן במחזה והן במהלך העבודה עם השחקנים, היה מרתק, כמו גם הדרך שהם עוברים עד לחיבור הזה. דרך שמציפה את המסר החשוב שההצגה הזאת מעבירה - גם אם אתה נתקל בקשיים וחושב שהכל אבוד, אל תתחפר, אל תאשים את העולם ובעיקר - אל תוותר. אם תרים את הראש ותאמין בעצמך, תגלה את היכולות שלך לפתור אותם. את המסר הזה כל אחד מאיתנו צריך לאמץ.

שלכם,
תום טורצ'רה

הרעיון להצגה עלה במוחי כשביליתי עם בת אחותי וביתה בת ה-5 בלונה פארק. כשחיכינו בתור לאחד המתקנים, עמדו לפנינו ילד בערך בן 10 וסבו העיוור ומהשיחה ביניהם הבנתי שהם חוגגים יומולדת. לי היה ברור שזהו יום ההולדת של הילד, אבל אז חיבק הילד את הסבא ואיחל לו מזל טוב. שם בחר הסבא לחגוג. לא בבית או במסעדה. בלונה פארק! חלק מהאנשים מסביב שהבחינו במקל הנחייה של הסבא, הסתכלו על השניים בתימהון, חלק מלמלו "חוסר אחריות" וחלק הביטו על הסבא בהערצה ומלמלו "כל הכבוד". נפעמתי מעצם הבחירה של הסבא בלונה פארק, ועוד יותר, מהתייחסות השניים אחד אל השני. הילד התייחס אל סבו בדרך הכי טבעית - בלי להוביל אותו ביד, בלי להתנצל ובלי לגרום לו להרגיש חסר ערך או להזכיר לו שהוא עיוור והסבא נראה מאושר. ההפתעה היותר גדולה ציפתה לי כשנתקלתי בשניים בתור לרכבת הרים. הילד טרב לעלות על המתקן בטענה שהוא פוחד והסבא עמד ושכנע אותו בשקט שאין לו ממה לפחד, שהכל בראש. הסבא העיוור גרם לילד להאמין שהוא מסוגל וכשהשניים ירדו מרכבת ההרים הילד נראה מאושר. או הבנתי שמהיכולת הזאת של שניהם לתת ולקבל למרות המגבלה של הסבא והפרשי הגילאים ביניהם, שניהם יצאו נשכרים. המפגש המיוחד הזה איתם, היה מבחינתי שיעור לחיים. הוא זה שגרם לי לכתוב את המחזה ואת התובנה שקיבלתי ממנו, ניסיתי להעביר לצופים את המסר שהמגבלה והנכות נמצאים בעיקר בראש וההערכה והדימוי העצמי שלכם בעיני עצמכם ובעיני החברה תלויה רק בכם.

שלכם,
אורלי יסוצה

